

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

2 A 13/2001

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce Česká republika - Institut vzdělávání Ministerstva spravedlnosti, Na Děkance 3, 128 1 0 Praha 2, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, 601 56 Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 7.2001 čj. 2 R 18/01-Hr,

takto:

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26. 7 .2001 čj. 2 R 18/01-Hr s e z r u š u j e v bodě I. a III. měněného výroku.

II. Ve zbytku s e žaloba z a m í t á .

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 27 .9.2001 byla podána u Vrchního soudu v Olomouci žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26.7.2001 čj. 2R 18/01-Hr, jímž bylo rozhodnuto o rozkladu proti rozhodnutí prvostupňového orgánu žalovaného, totiž Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24.4.2001 čj. S 45/01-151/1612/01-SP, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele, jak byl žalovaným označen - České republiky, Ministerstvo spravedlnosti, Institutu vzdělávání Ministerstva spravedlnosti ČR, se sídlem Na Děkance 3, 120 00 Praha 2, učiněných při zadávání veřejných zakázek na 1. „služby spojené s pořádáním školení, seminářů a dalších vzdělávacích akcí v letech 1997, 1998 a 1999", zadaných formou přímého zadání veřejné zakázky podle § 49b zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., resp. podle § 49b zákona č.199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č.93/1998 Sb. (dále jen „zákon"), 2. „pořízení počítačů a tiskárny v roce 1998", zadané formou výzvy více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 49 odst. 1 zákona a 3. „překladatelské a tlumočnické činnosti v roce 1998", zadané podle § 49b zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., resp. podle § 49b zákona (tj. ve znění zákona č. 93/1998 Sb.). Předseda úřadu změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že I. zadavatel při zadávání veřejné zakázky v bodě 1 v období od srpna 1998 do konce roku 1999 porušil závažným způsobem § 49 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., v návaznosti na § 3 odst. 3 téhož zákona a § 49 odst. 1 zákona v návaznosti na § 3 odst. 3 téhož zákona tím, že si před zadáním veřejných zakázek na nákup služeb spojených s pořádáním školení, seminářů a dalších vzdělávacích akcí nevyžádal nabídky nejméně od 5 zájemců. II. Porušil při zadávání veřejné zakázky pod bodem 2 závažným způsobem § 49 odst. 5 v návaznosti na § 2e zákona tím, že z další účasti na veřejné zakázce nevyločil uchazeče, který neprokázal kvalifikační předpoklady podle § 2c odst. 2 písm. b) téhož zákona. III. Za tato zjištěná závažná porušení byla uložena pokuta ve výši 10 000,- Kč. IV. Řízení ve věci přezkoumávání úkonů zadavatele pod bodem 3, překladatelské a tlumočnické činnosti v roce 1998, bylo zastaveno podle § 60 písm. a) zákona. Prvostupňovým rozhodnutím bylo z tří bodů pojednáno o

bodě č. 1. a 2. o bodě č. 3. však rozhodnuto nebylo. Co se týče bodu 1 bylo konstatováno porušení zákona tím, že si žalobce před zadáním veřejných zakázek na nákup spojených s pořádáním školení, seminářů a dalších vzdělávacích akcí nevyžádal nabídky nejméně od 5 zájemců a v bodě 2 porušení závažným způsobem § 49 odst. 5 v návaznosti na § 2e zákona tím, že z další účasti na veřejné zakázce nevyloučil uchazeče, který neprokázal kvalifikační předpoklady podle § 2c odst. 2 písm. b) téhož zákona a byla uložena pokuta ve výši 15 000,- Kč.

Žalovaný řízení zahájil poté, kdy zjistil informace vedoucí k podezření o porušení zákona na základě Věstníku Nejvyššího kontrolního úřadu, který obdržel dne 6.2.2001. Podstatu vytýkaných skutečností odůvodnil tak, že zadavateli - žalobci při zadávání veřejné zakázky na nákup služeb spojených s pořádáním školení, seminářů a dalších vzdělávacích akcí vznikl za období roku 1997, které byl oprávněn podrobit přezkumu, peněžitý závazek v celkové výši 596 190,50 Kč včetně DPH, v roce 1998 ve výši 1 911 558,- Kč včetně DPH a v roce 1999 ve výši 1 117 187, 70 Kč včetně DPH. Poukázal na ustanovení § 67 odst. 1 zákona č. I (tak označil zákon o zadávání veřejných zakázek toliko ve znění zákona č.148/1996 Sb.), ale i zákona č. II (tak označil zákon o zadávání veřejných zakázek ve znění zákon č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb.), podle kterého spočívá-li zadávání veřejné zakázky v uzavření několika samostatných smluv, je pro formu zadání rozhodující součet všech peněžitých závazků, které zadavateli vzniknou ze zadání veřejné zakázky v jednom rozpočtovém roce. Zadavatel všechny výše zmíněné veřejné zakázky zadával formou přímého zadání veřejné zakázky podle § 49b zákona. Proto konstatoval, že se zadavatel měl v tomto případě řídit ustanovením § 49 odst. 1 zákona v obou zněních a vyžádat si nabídku nejméně od 5 zájemců. V dalším případě, a to veřejné zakázky na pořízení počítačů a tiskárny v roce 1998 žalovaný zjistil, že společnost FCC Folprecht Praha, s.r.o. před uzavřením smlouvy nedoložila výpis z rejstříku trestů, jímž vybraný uchazeč prokazuje, že žádá z osob vykonávajících funkci jeho statutárního orgánu nebyla pravomocně odsouzena pro trestný čin, jehož skutková podstata souvisí s předmětem podnikání, nebo pro trestný čin hospodářský nebo trestný čin proti majetku, čímž uchazeč neprokázal jeden z kvalifikačních předpokladů a zadavatel tak porušil § 49 odst. 5 zákona II., když tohoto uchazeče nevyloučil z další účasti na veřejné soutěži. Odůvodnil výši pokuty, jakož i přesně vymezil období, ke kterému porušení zákona zkoumal. V dalším se vypořádával s jednotlivými námitkami uvedenými v rozkladu podaného žalobcem a došel k závěru, že prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto věcně správně, avšak bylo pochybeno tím, že ve výroku napadeného rozhodnutí nebylo zastaveno řízení o přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky na překladatelské a tlumočnické činnosti v roce 1998. Uvedl, že i když výši peněžitého závazku započítával včetně DPH, dospěl ke stejným závěrům i při ceně bez DPH; proto tuto skutečnost nepovažuje za takovou, která by mohla ovlivnit rozhodnutí žalovaného. Při určování toho, kdo je zadavatelem veřejné zakázky a nese zodpovědnost za správnost zadávání, záleží na tom, kdo je v dokumentaci označován jako zadavatel, nikoli kdo výběrové řízení fakticky vedl (odbor informatiky Ministerstva spravedlnosti ČR dle žalobce). Faktury z let 1997 a začátku roku 1998 nebyly zahrnuty do rozhodného období.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ve výroku pod bodem I., II. a III., nikoliv pod bodem IV., kterým bylo řízení o části předmětu zastaveno. Žalobce především namítl, že byl jako účastník řízení - zadavatel označen nesprávně, neboť není zřejmé, zda zadavatelem je Česká republika, Ministerstvo spravedlnosti ČR nebo Institut vzdělávání MS, resp. není jasné, kdo za stát jednal nebo měl jednat. Rozhodnutí je nesrozumitelné i pokud se týká označení předpisů, podle kterých bylo rozhodnuto, když jednání, za něž je postihován je vymezeno údobím srpen 1998 - 1999, tedy za účinnosti novel zákona (zák. č. 148/1996 Sb. a č. 93/1998 Sb.) a není důvod, aby byly tyto novely označovány jako samostatné zákony. Za zásadní námitku považoval, že pořádání školení, seminářů apod. nespočívá v plnění stejného rozsahu opakovaně, ale plán se mění v závislosti na změně právních předpisů, není nikdy dopředu znám počet účastníků 5 ohledem na princip dobrovolnosti vzdělávání, nejde ani o opakování dopředu strukturovaných akcí, program se musí často průběžně upravovat. Pokud by měl být proveden kalkul na jednu polovinu roku dopředu, šlo by toliko o určení rozsahu plnění odhadem, rovněž i u dílčích plnění odhadem by byla dle plánu stanovena data plnění a uchazeč by nemohl stanovit nabídkovou cenu. Za vadu také považoval nepřezkoumatelnost stran úvahy, že odečet QPH by ničeho nezměnil na odpovědnosti žalobce, když není patrné, jaká hodnota byla jednotlivých akcí. Konečně uvedl, že žalobce nemůže být činěn odpovědným za jednání pod bodem II., neboť zadavatelem bylo Ministerstvo spravedlnosti České republiky, které vyhlášovalo veřejnou soutěž na vybavení celého resortu počítačovou technikou tak, aby tato byla v celém resortu kompatibilní a žalobce toliko pokyny

Ministerstva realizoval v rámci své dílčí vybavenosti počítači. Navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

Žalovaný se ve vyjádření k žalobě zmínil zejména o tom, že při označování subjektů, které nakládají s majetkem České republiky, postupoval dle zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím zastupování v právních vztazích. Číslice I. a II. jsou legislativní zkratky, kterými označil konkrétní verzi zákona ve znění přesně vymezených novel. Připustil, že v napadeném rozhodnutí je hodnota veřejných zakázek vyčíslena vždy včetně DPH, avšak vzhledem k tomu, že částky s DPH přesahovaly uvedenou limitní hodnotu dvojnásobně až čtyřnásobně a DPH činí nejvíce 22%, nepovažuje napadenou úvahu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže za neopodstatněnou. V předložené zadávací dokumentaci byl jako zadavatel označen "Institut", nikoliv Ministerstvo spravedlnosti ČR, a proto se žalobce odpovědnosti zadavatele nemůže zříkat.

Žaloba je zčásti důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalovaný zkoumal činnost zadavatele v období části roku 1997, resp. 1998 až roku 1999, právní režim se tak řídí zákonem č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek ve znění dílem zákona č. 148/1996 Sb., dílem zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb.. Žalovaný rozhodoval ve dnech 24.4. a 26.7.2001, byl tak povinen použít procesní pravidla upravená v zákoně ve znění dalších zákonů, a to č. 28/2000 Sb., zák. č. 256/2000 Sb., zák. č. 39/2001 Sb. a správního řádu.

Poté, kdy soud vyžádal správní spis od žalovaného a dokumentaci týkající se předmětné veřejné zakázky, jakož i doklady, které se vztahují k vlastnímu postavení žalobce jako organizační složky státu, přezkoumal rozhodnutí žalovaného, včetně řízení, které mu předcházelo a dospěl k těmto závěrům:

Ve správním soudnictvím přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí.

Podle § 250j odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédne jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud se zabýval zákonností napadeného rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobou (§ 249 odst. 2 o.s.ř.) a ustanovením § 250i odst. 3 o.s.ř.. Důvod pro postup dle posléze citovaného ustanovení zákona však nenaznal.

Zřizovací listinou ministra spravedlnosti ČR ze dne 31.3.1988 byl podle § 35 odst. 1 písm. f) zákona č. 36/1964 Sb., o organizaci soudů a o volbách soudců, ve znění pozdějších předpisů, zřízen k 1. dubnu 1988 Institut pro další vzdělávání soudců, státních notářů, vedoucích a odborných pracovníků soudů a státních notářství se sídlem v Praze (dále jen "Institut"). Byl zřízen jako samostatná rozpočtová organizace v civilní části resortu Ministerstva spravedlnosti ČSR. V čele Institutu stojí ředitel, který je podřízen řediteli odboru kádrové a personální práce MS. Organizační strukturu a náplň činnosti stanoví statut a organizační řád, který vydává Ministerstvo spravedlnosti. Takto zřízený Institut byl zaříděn do jednotného číselníku organizací v ČSSR pod identifikačním číslem organizace 137529 ke dni 20.8.1988 (Federální statistický úřad). Ke dni 1.9.1988 nabyl účinností statut tohoto Institutu, který je charakterizován jako samostatná rozpočtová organizace s právní subjektivitou přímo řízená Ministerstvem spravedlnosti ČSR. Dne 1. prosince 1988 s účinností od 1. ledna 1989 je vydán organizační řád Institutu pod čj. 11/88-Inst. Je v něm potvrzeno, že jde o samostatnou rozpočtovou účelovou organizaci přímo řízenou ministerstvem, oprávněnou nabývat práv a vstupovat do takových závazků, které jsou v souladu s právními předpisy a s posláním Institutu. Mezi úkoly Institutu patří podle bodu 2 písm. f) i příprava a pořádání seminářů a konferencí k aktuálním otázkám právní politiky. Podle článku 4 bodu 1 ředitel je jediným odpovědným vedoucím Institutu. Podle článku 8 bod 2 písm. k) ředitel Institutu mimo jiné odpovídá za majetek a ostatní prostředky svěřené Institutu podle platných předpisů, uplatňuje jménem Institutu právní nároky. Rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 22.6.2001 bylo vydáno pod čj. 50312000-org. úplné znění zřizovací listiny Institutu vzdělávání Ministerstva spravedlnosti ze dne 31.3.1988, podle něhož se podle § 35 odst. 1 písm. f) zákona č.

36/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů (§ 141 odst. 1 zák. č. 65/1965 Sb., § 60 odst. 1 zák. č. 109/1964 Sb., vyhl. č. 131/1983 Sb.) a za užití ustanovení § 5 odst. 1 a § 51 odst. 1 zák. č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, s účinností od 1. dubna 1988 zřídil jako "organizační složku státu k plnění úkolů v rámci působnosti Ministerstva spravedlnosti Institut vzdělávání Ministerstva spravedlnosti (dále jen "Institut)". Institut byl zřízen na dobu neurčitou se sídlem v Praze, IČO 00137529. Předmětem činnosti je vzdělávání soudců a státních zástupců, justičních a právních čekatelů, pracovníků Probační a mediační služby a další vzdělávání pracovníků resortu Ministerstva spravedlnosti. Statutárním orgánem je ředitel, kterého jmenuje ministr spravedlnosti a je podřízen řediteli odboru personálního Ministerstva spravedlnosti. Český statistický úřad při nahlášení této změny názvu zaznamenal přidělené IČO 00137529 a pod názvem předchůdce uvedl Institut pro další vzdělávání soudců, státních notářů, vedoucích a odborných pracovníků soudů a státních notářství se stejným IČO. Za datum vzniku subjektu (Institut vzdělávání Ministerstva spravedlnosti) označuje datum 22.6.2001. Toto oznámení bylo vypracováno dne 30. ledna 2002. Z rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 6.3.2002 č. 3/2002 byl Institut vzdělávání Ministerstva spravedlnosti ke dni 30. června 2002 zrušen.

Podle § 3 odst. 1 zákona Č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, organizačními složkami státu jsou ministerstva a jiné správní úřady státu, Ústavní soud, soudy, státní zastupitelství, Nejvyšší kontrolní úřad, Kancelář prezidenta republiky, Úřad vlády České republiky, Kancelář veřejného ochránce práv, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky a jiná zařízení, o kterých to stanoví zvláštní právní předpis a nebo tento zákon (§ 51); obdobné postavení jako organizační složka státu má Kancelář Poslanecké sněmovny a Kancelář Senátu. Podle druhého odstavce organizační složka není právnickou osobou. Tím není dotčena její působnost nebo výkon předmětu činnosti podle zvláštních právních předpisů a její jednání v těchto případech je jednáním státu. Podle § 7 odst. 1 jménem státu činí právní úkony vedoucí organizační složky, jíž se tyto právní úkony týkají, pokud zvláštní právní předpis nebo zákon nestanoví jinak. Podle § 51, který je zařazen v části páté, ustanovení přechodná, zrušovací a závěrečná, přeměna státních organizací na organizační složky, státní rozpočtové organizace zřízené zvláštním právním předpisem (včetně ministerstev a jiných správních úřadů a orgánů státu, hospodařících s rozpočtovými prostředky) nebo zřízené, popřípadě řízené podle dosavadních předpisů ústředními orgány, jsou počínaje dnem nabytí účinnosti tohoto zákona organizačními složkami (§ 3). Podle § 52 odst. 1 pokud byly státní organizace dotčené změnami podle § 51 odst. 1 a státní organizace, které se staly vnitřní organizační jednotkou organizační složky podle § 51 odst. 2, účastníky právních vztahů vzniklých přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a účastníky soudních, správních a jiných řízení zahájených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a tyto vztahy a řízení pokračují a nebo se obnoví po nabytí účinnosti tohoto zákona, je účastníkem uvedených právních vztahů a řízení stát v rozsahu a za podmínek podle tohoto zákona.

Soud nemá pochybnost o kontinuitě žalobce ode dne jeho vzniku k 1.4. 1988 až do dne jeho zániku stanoveného na 30.6.2002. Jediná významná změna, která nastala, se týká jen názvu Institutu ke dni 22.6.2001. Jestliže tedy správní řízení bylo zahájeno dne 19.3.2001 s Institutem pro další vzdělávání soudců, státních notářů, vedoucích a odborných pracovníků soudů a státních notářství, pak ještě ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí z 24.4.2001 tento název zůstal v platnosti. K informaci podané žalobcem bylo v rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže z 26.6.2001 reagováno na nastalou změnu názvu žalobce, totiž Institut vzdělávání Ministerstva spravedlnosti. V případě obou vydaných rozhodnutí byl žalobce označován jako „Česká republika, Ministerstvo spravedlnosti, Institut", zatímco žalobce se důsledně označoval jen názvem Institut" a takto se označuje i v této žalobě. Zákon o zadávání veřejných zakázek ani zákon č.71/1967 Sb. o správním řízení (správní řád) otázku označení organizační složky státu neřeší. Občanský soudní řád pak v § 21a uvádí, kdo za stát před soudem vystupuje, totiž organizační složka státu. Děje se tak bez ohledu na to, zda sama má či nemá způsobilost k právním povinnostem. Soud stanoví, který státní orgán je příslušný v konkrétní věci jednat za stát, bez ohledu na to, jak se příslušný orgán označil v žalobě. Ustanovení § 21a odst. 1 soudu ukládá, aby jednal s tím státním orgánem, který je příslušný za stát jednat, aniž by bylo potřebné, aby byl některým z účastníků jako příslušný státní orgán označen; totéž platí, označí-li se tento příslušný státní orgán nesprávně.

Z uvedeného je zřejmé, že subjekt, se kterým žalovaný zahájil správní řízení je totožný s tím, vůči němuž rozhodl i v řízení o rozkladu a je dokonce totožný s tím, kdo podal žalobu. Není pochyb o tom, že k žádné záměně na straně žalobce v průběhu správního řízení nedošlo. Žalobce vystupoval způsobem

vyplývající z vlastních vnitřních předpisů a ani není pochyb o tom, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže nikdy nejednal paralelně či alternativně s někým jiným, zejména ne s Ministerstvem spravedlnosti. Problém tedy spočívá pouze v ujednocení názvu žalobce, když podle názoru soudu žádný z účastníků neuvedl přesné označení zadavatele, tedy dokonce ani žalobce sám. To má ze zákona č. 219/2000 Sb. znít „Česká republika - Institut vzdělávání Ministerstva spravedlnosti“. Označování zřizovatele do názvu žalobce zákon nevyžaduje, žalobce se na druhé straně zase nemá důvod označovat názvem zaniklým (jestliže tuto změnu zaznamenal sám žalovaný v rozhodnutí o rozkladu). Žalobce by v řízení před soudem měl vyjádřit, že je organizační složkou státu předsunutím slov „Česká republika“ před název vlastní instituce. Soud nevidí důvod z těchto formálních pochybení na obou stranách vyvozovat závěry o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, zvláště za situace, kdy potíže by mohly nastat jen v souvislosti s rozhodnutím o pokutě, které se však zrušuje.

Pokud žalovaný v textu odůvodnění používá pro označení zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek rozlišující znak podle toho, ve znění jakých novel věc posuzoval (tzv. zákon I., zákon- II., resp. zákon III.), nelze proti tomu ničeho namítat. Nejde totiž o zkratku pro skupinu novel. nýbrž pro označení zákona ve znění určitých novel. To konečně odpovídá i období, které žalovaný posuzoval, totiž rok 1997 - 1999, když zákon č. 93/1998 nabyl účinnosti až dne 30.4.1998 a vlastní řízení probíhalo až v roce 2001. Proto soud žalovaným použitou zkratku považuje za vhodnou.

Z hlediska posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného skutečně chybějící upřesnění hodnoty veřejné zakázky v daném případě nemůže ničeho podstatného změnit. Je tomu tak proto, že zákon č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů, stanoví maximální výši DPH 22% a částky uvedené v rozhodnutí tento limit přesahovaly násobkem. Od této chyby prvostupňového rozhodnutí se předseda Úřadu distancoval. V daném případě je dokonce zákonem stanovená maximální výše DPH natolik všeobecně známá, že v konkrétním případě absence upřesňujícího odůvodnění nemůže zpochybnit zákonnost rozhodnutí z tohoto důvodu.

Jinou je však otázka, kterou žalobce ve stížnostních bodech nezmínil, týkající se bodu 2 rozhodnutí, totiž veřejné zakázky na pořízení počítačů a tiskárny v roce 1998 zadané formou výzvy více zájemcům, která je odvozována od částky opět vypočtené s DPH bez ohledu na limity stanovené v § 49 odst. 1. Ovšem na obsahu porušení zákona žalobcem se nic nemění, neboť i v případě postupu dle § 49a odst. 3 by stejné porušení bylo vytýkáno i podle ustanovení § 49 odst. 5, které i v tomto případě platí obdobně.

Pokud žalovaný vystupoval vůči třetím subjektům jako zadavatel, což není pochyb (dopis ze 16.11.1998), nutně zodpovídá podle zákona o zadávání veřejných zakázek. Zda šlo o realizaci pokynu zřizovatele je nevýznamné, protože i ze zákona (§ 2 písm. a bod 1) je rozpočtová organizace zařazená mezi subjekty, které veřejnou zakázku zadávají. Zákon umožňuje, aby soutěž vyhlásil jistý subjekt z pověření dalších, kteří však již pro stejnou zakázku nemohou být považováni za zadavatele ve smyslu zákona a také odpovědnost vůči požadavkům zákona leží jen na tom zadavateli, který soutěž vyhlásil. Že tím byl žalobce, je nabitelní. Nelze tedy zodpovědnost přenést na další subjekt, byť zřizovatele (shodně VSO 2A 4/2001).

Žalovaný však ve svém rozhodnutí zcela pominul důvody uváděné žalobcem, jimiž ospravedlňoval skutečnost, že nepostupoval podle § 49 zákona, co se týče bodu I., totiž problematiky služeb spojených s pořádáním školení a seminářů. Šlo zejména o obranu opírající se o jedinečnost každé pořádané akce, zejména ohledně počtu posluchačů, krátkosti plnění objednávek, potřeby rychlého řešení konkrétního požadavku a otevřenosti systému vzdělávání, jak byly tyto argumenty sneseny postupně ve vyjádřeních žalobce ze dne 28.2.2000 a 22.5.2001. Soudu je známo z jeho činnosti (§ 121 o.s.ř.), že plánované vzdělávací akce bývají občas přesunuty na jiný termín, případně je změněn jejich obsah, resp. nelze s dostatečným předstihem zjistit přesný počet účastníků seminářů, což může být ovlivňováno různými faktory (např. konkurujícími školeními pořádanými Nejvyšším soudem České republiky nebo krajskými soudy k mimořádně aktuálním problémům (novely kodexových zákonů); počet uchazečů může záviset i na přednášejících osobách apod.). Na druhé straně jistě nelze bez výhrad přijmout argumentaci žalobce, že předmět veřejné zakázky musí být bezezbytku konkretizován v zadání, a že nelze najít prostor pro obecnější formulaci požadavků, jež by byly v rámci zadání požadovány. Soud nevyklučuje užití druhé části zákona v případě postupu dle § 49 zákona, ale především klade důraz na zásadu transparentnosti postupů zadavatele, aby zájemci byli o všech požadavcích dobře informováni. Bude úkolem žalovaného, aby tuto konkrétní situaci vyhodnotil a zvážil argumenty žalobce, zda mohou

obstát ve světle podmínek uvedených v § 49 zákona nebo je důvod aplikovat na tento případ ustanovení § 49b zákona, jehož se žalobce dovolává.

Soud s ohledem na ustanovení § 62 odst. 1 zákona ve znění platném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného ve druhém stupni, podle kterého lze uložit pokutu do výše 1 % ceny zakázky, nemohl ponechat pokutu, jak byla uložena. Ta přesahovala hodnotu 1% z ceny zakázky, v níž bylo shledáno porušení zákona, totiž výchozí ceny za pořízení počítačů a tiskárny 599 996,- Kč (s DPH); pokuta ve výši 10 000,- Kč tuto hranici převyšuje. Proto bylo nezbytné zrušit nejen výrok druhostupňového rozhodnutí v bodě I., ale i v bodě III.. V prvním případě pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, ve druhém případě pro nezákonnost. Protože rozhodující vytýkané skutečnosti se vztahují toliko k nedostatečnému odůvodnění a lze je napravit v rámci řízení o rozkladu a výrok o pokutě závisí na závěru, jež žalovaný učiní, nebylo třeba zrušovat i rozhodnutí vydané v prvním stupni. Ukládaná pokuta musí splňovat hranice stanovené zákonem, resp. výši ceny dotčené zakázky.

Soud tak postupoval podle § 250f odst. 1, 2 o.s.ř., když napadené rozhodnutí zrušil. O nákladech řízení, jež představovaly toliko částku 1000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, neboť jiné prokázány nebyly a ze spisu ani nevyplývaly, rozhodl ve smyslu § 250k odst. 1 o.s.ř., věta druhá tak, že žádnému z účastníků tuto náhradu nepřiznal z důvodů zvláštního zřetele hodných, neboť žalobce porušil závažným způsobem zákon (viz bod 11.) a neměl tak v plném rozsahu úspěch. Soud nepovažuje i s přihlédnutím k minimální výši nákladů řízení za spravedlivé, aby se na jejich úhradě podílel i žalovaný, který plnil své povinnosti vyplývající ze zákona a nesprávný postup při zadávání veřejných zakázek v bodě II. skutečně zjistil, prokázal i správně rozhodl.

Poučení:

Proti rozhodnutí soudu není přípustný opravný prostředek (§250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 6. června 2002

Za správnost vyhotovení: R. Schmidtová

JUDr. Václav Novotný, v.r.předseda senátu